

תקון שני, בתקון של הקיום של העולם הזה, במעשה בראשית לברך את הקדוש ברוך הוא על כל מעשה ומעשה באותם הללויה, (תהלים קמח) הללוהו כל כוכבי אור הללוהו שמי השמים וגו', להעמיד את קיום העולם הזה. ועל זה בברוך שאמר, ברוך - ברוך על הכל.

תקון שלישי, שהוא תקון של העולם למעלה בכל אותם חילות חילים ומחנות - יוצר משרתים ואשר משרתיו וגו', והאופנים וחיות הקדש. תקון רביעי, תקון התפלה בתקון של סוד השם הקדוש כמו שאמרתם, אשרי חלקכם. וכאן סוד התקון של השם השלם. אשרי חלקי עמכם בעולם הזה ובעולם הבא.

מצוות התורה שאמרתם בתפלה ודאי כף הוא. פתח ואמר, כתוב (דברים י) את ה' אלהיך תירא אתו תעבד. וכתוב, (ויקרא ט) ויראת מאלהיך. בפסוק זה יש לומר כף: ויראת מאלהיך, משום שהרי כתוב את ה' אלהיך תירא. מה זה מאלהיך? אלא סוד הוא, מאלהיך ודאי, מאותו מקום שהתחבר וסובב את המוח שלפנים, וזהו מאלהיך. יראה זו לפחד ממנו, שהרי שם שורה הדין, והוא דין שנשאב מתוך הדין שלמעלה במקום הזה.

(יש אש ויש אש) שלשה גוני אש פאן. אש ראשונה היא אש שקבלה אש בשמחה, ושמחים זה עם באהבה. האש השניה היא האש שפתוח בה (יחזקאל א) ונגה לאש, שנגרה בה נגה, וזוהי אש שעומדת בתוף האש הפנימית בשמחה, כמו שנתבאר. האש השלישית היא אש (שבחין) שסובבת אותו נגה, ובזו האש

תקוּנָא תַנְיִנָא, בְּתַקוּנָא דְקִיּוּמָא דְהַאי עֲלָמָא, בְּעוּבְדָא דְבְרָאשִׁית, לְבִרְכָא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, עַל כָּל עוּבְדָא וְעוּבְדָא, בְּאִינוּן הַלְלוּיָהּ, (תהלים קמח) הַלְלוּהוּ כָּל כּוֹכְבֵי אֹר הַלְלוּהוּ שְׁמַי הַשָּׁמַיִם וְגו' לְקִיּוּמָא קִיּוּמָא דְהַאי עֲלָמָא. וְעַל דָּא בְּבְרוּךְ שְׁאֲמַר, בְּרוּךְ, בְּרוּךְ עַל כָּלָא.

תַקוּנָא תְּלִיתָא, דְּאִיהוּ תַקוּנָא (דף רט"ו ע"א) לְעֲלָמָא לְעִילָא, בְּכָל אִינוּן חִיילֵי חִיילִין וּמְשַׁרְיִין. יוֹצֵר מְשַׁרְתִּים וְאֲשֵׁר מְשַׁרְתֵּי וְגו', וְהַאֲפִנִים וְחִיּוֹת הַקִּדְשׁ. תַקוּנָא רְבִיעָא, תַקוּנָא דְעֲלוּתָא, בְּתַקוּנָא דְרִזָּא דְשְׁמָא קִדְשָׁא כְּדָקָא אֲמַרְתוּן, וְכָפָה חוּלְקִיכוּן. וְהִכָּא רִזָּא דְתַקוּנָא דְשְׁמָא שְׁלִים. וְכָפָה חוּלְקֵי עַמְכוּן בְּהַאי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְאֲתִי.

פְּקוּדֵי אֲוִרִיתָא דְאֲמַרְתוּן בְּעֲלוּתָא וְדַאי הָכִי הוּא. פְּתַח וְאָמַר, כְּתִיב (דברים י) אֵת יְיָ אֱלֹהֶיךָ תִירָא אוֹתוֹ תַעֲבֹד. וְכְתִיב, (ויקרא ט) וִירָאתָ מֵאֱלֹהֶיךָ. הַאי קָרָא אֵית לְמִימַר הָכִי, וִירָאתָ אֱלֹהֶיךָ, בְּגִין דְּהָא כְּתִיב אֵת יְיָ אֱלֹהֶיךָ תִירָא, מַהוּ מֵאֱלֹהֶיךָ. אֵלָא רִזָּא אִיהוּ, מֵאֱלֹהֶיךָ וְדַאי, מַהוּ הוּא אֲתֵר דְאֲתַחֲבַר וְסַחְרָא לְמוּחָא דְלִגּו, וְדַא אִיהוּ מֵאֱלֹהֶיךָ, דְחִילוּ דָא לְמַדְחַל לִיה, דְּהָא תַמְּן שְׁרִיָּא דִינָא, וְאִיהוּ דִינָא דְאֲשְׁתַּאֲיב מְגוּ דִינָא דְלְעִילָא, בְּהַאי אֲתֵר.

(אֵית אֲשָׁא וְאֵית אֲשָׁא) תְּלַת גּוּוּנֵי אֲשָׁא הָכָא. אֲשָׁא קַדְמָא, אִיהוּ אֲשָׁא דְקַבִּיל אֲשָׁא בְּחִידוּ, וְחִדָּאן דָּא פְּדָא בְּרַחֲמֵי. אֲשָׁא תַנְיִנָא, אִיהוּ אֲשָׁא דְכְּתִיב בֵּיה (יחזקאל א) וְנִגְהָ לְאֵשׁ דְּאֲתַחֲזִי בֵּיה נִגְהָ. וְדַא אִיהוּ אֲשָׁא, דְּקִיּוּמָא גּוּ אֲשָׁא פְּנִימָא בְּחִידוּ, פְּמָה דְאֲתַמַּר. אֲשָׁא תְּלִיתָא, אִיהוּ אֲשָׁא (דְּלִבְר) דְּסַחְרָא לְהַהוּא נִגְהָ. וּבְהַאי

התחילה יראת הדין להלקות
הרשעים.

ואף על גב ששנינו שארבעה
צבעים של אש הם, ואלו ארבעה
שהם אחד. אבל כאן באש היא
שאנו אומרים, מתחיל פחד הדין,
ועל זה פתוב ויראת מאלהיך,
מאותו הענש שלו.

ובאותה יראה צריך לשים רצונו
ביראה ואהבה כאחד, לפחד בצד
זה - ולאהב בצד זה, ובאותם
גונים שאמרנו, ואותו הפחד
להיות פוחד מענש. שמי שעובר
על מצוות התורה נענש באותו
צד. שפשמתחיל אותו צד
להלקות, לא שוקט עד שמכלה
אותו מהעולם הזה ומהעולם
הבא. ומשום כך צריך לפחד
מהאש הזאת ששרוי בה הפחד.
וממנה מתפשטת אש לחוץ של
יראה אחרת, ועל זה פתוב (שופטים
ו) לא תיראו את אלהי האמרי,
שאסור לפחד ממנו. והאש הזו
של יראה שאמרנו היא קדש
ומשתפת בקדשה, וזוהי
שפוכבת אותו נגה שאמרנו.
ואתה אש אחרת שבחוץ,
מתחברת בזה לפעמים, ולפעמים
מעברת ממנה ולא מתחברת
עמה. וכשגורם שתתחבר בזה,
אזי הוא אש של חשף, ומחשיכה
ומכסה את האור של האחרות
הללו, וסימנך - ואש מתלקחת,
ולא שתמיד עומדת, והרי זה
נתבאר.

אחר כך היא אהבה, כמו
שבארוה שאהבה שורה לאחר
יראה. וסוד הדבר - פיון
שהתחילה יראה על ראשו של
האדם, מתעוררת אחר כך אהבה,
שהיא זמין, שמי שעובד מתוך
אהבה, נדבק במקום עליון
למעלה ונדבק בקדשת העולם
הבא, משום שהרי עולה
להתעטר ולהדבק בצד הימין.

אשא שארי דחילו דדינא, לאלקאה חייבא.
ואף על גב דתנינן, דארבעה גוויי אשא נינהו,
ואינון ארבע דאינון חד. אבל הכא
בהווא אשא דקאמרן, שארי דחילו דדינא,
ועל דא כתיב, ויראת מאלהיך, מההוא
עונשא דיליה.

ובתהווא יראה בעי לשוואה רעותיה, בדחילו
ורחימו פחדא, למדחל בהאי סטרא,
ולמרחם בהאי סטרא. ובאינון גוויין
דקאמרן, וההוא דחילו להוי למדחל
מעונשא. דמאן דעבר על פקודי אורייתא,
אתענש בההוא סטרא דכד שארי ההוא סטרא
לאלקאה, לא שכיף עד דשצי ליה מהאי
עלמא, ומעלמא דאתי. ובגין כך בעי למדחל
מהאי אשא, דדחילו שרייא ביה.

ומניה אתפשט אשא לבר דדחלא אחרא, ועל
דא פתיב, (שופטים ו) לא תיראו את אלהי
האמרי, דאסיר למדחל מניה. והאי אשא
דדחילו דקאמרן, איהו קדש ואשתתף
בקדושה, והאי איהו דסחרא לההוא נגה
דקאמרן. וההיא אשא אחרא דלבר, איהו
דאתחבר בהאי לזמנין. ולזמנין אתעבר מניה,
ולא אתחבר בהדיה. וכד גרים דאתחבר
בהאי, פדין הוא אשא דחשוף, ואחשיף וכסי
נהירו דאלין אחרנין. וסימניך (יחזקאל א) ואש
מתלקחת, ולא דקיימא תדיר, והא אתמר
לבתר אהבה, כמה דאוקמוה דאהבה שרייא
לבתר יראה. ורזא דמלה, פיון דשארי
יראה על רישיה דבר נש, אתער לבתר אהבה,
דאיהו מינא. דמאן דפליח מגו אהבה,
אתדבק באתר עלאה לעילא, ואתדבק
בקדושה דעלמא דאתי, בגין דהא סליק
לאתעטרא ולא אתדבקא בסטר מינא.